

[Hagen Hagensen]

og bestemmelser overholdes ikke derude, og derfor kan det godt være, at der måske netop dér en gang imellem sker noget, når ordensmagten skal ind at foretage lovlige handlinger, fordi den er omgivet af nogle lidt fjendtligt indstillede personer. Der står jo kun i retsplejeloven – må jeg have lov at svare på det? – at man så vidt muligt skal tilkalde vidner ved ransagning. Jeg vil gerne se, hvordan man skal undgå at få forspildt øjemedet med det, man er i gang med, hvis man skal til at finde ud af, hvem man blandt fjendtligt indstillede kredse af mennesker rundt om kan tilkalde som vidner. Jeg tror nok, vi er ved at komme rigelig langt ud.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det skal kun blive et par bemærkninger, for jeg synes egentlig, at hr. Leif Hermanns og hr. Lengers andet indlæg var af en sådan karakter, at vi jo var ved at nå til om ikke den fuldkomne, så den delvise harmoni. Derfor ville det i og for sig være bedst at lade det være dér, men hr. Leif Hermann stillede mig et spørgsmål vedrørende ransagning. Jeg kender ikke noget eksempel på, at man ikke har fulgt retsplejelovens bestemmelser ved en ransagning, men jeg forstod også på hr. Leif Hermann, at man søgte at få en underskrift på at tillade ransagning, og det er noget ganske andet, for det kan man jo altid gøre. Hvis den person, der ejer eller har en lejlighed, giver politiet tilladelse til det og den pågældende udtaler, hvad enten det er trykt eller skrevet på stedet, at man tillader denne ransagning, så er retsplejelovens bestemmelser jo ikke i funktion i den forbindelse, forstået på den måde, at man så ikke har behov for en kendelse, hvis det sker frivilligt.

Men hvis der er noget konkret, vil jeg da gerne undersøge det, og hr. Leif Hermann har da ret i den betragtning – det vil jeg aldrig imødegå – at man, når det gælder personer i vort samfund, der besidder en ekstraordinær ret, som det blev sagt, til at udøve fysisk magt, selvfølgelig må sikre sig, at hverken den fysiske eller anden form for magt anvendes på en forkert måde. Derfor er det da også berettiget, hvis der opstår noget, som kan kritiseres eller kan udvikle sig til noget kritisk, at det bliver påtalt og bliver drøftet, og retsudvalget vil altid være velkomment til at fremdrage disse sager. Jeg synes bare ikke,

det bør være det dominerende i forbindelse med politiets virksomhed.

Hr. Ole Espersen nævnte vedrørende de 15–17-årige, at det var et spørgsmål om pengene. Sådan har jeg nu ikke forstået det. Hvis der var nogen, der skulle beklage sig over det, det kostede at anbringe dem, var det egentlig justitsministeriet, for hvis to tredjedele, som det vel var i den sidste opgørelse, skal anbringes i fængslerne eller i arresthuse i stedet for i sociale institutioner, pådrager man jo kriminalforsorgen en udgift, vi ikke burde have haft. Det vil altså ikke være det økonomiske, der er det helt afgørende, men simpelt hen spørgsmålet om, hvorvidt opgaven bliver løst. Under tidligere møder med amterne har jeg forstået dem sådan, at de dels mente, at de løste deres opgave – hvad jeg mener den sidste undersøgelse har påvist ikke er tilfældet – dels ønskede at gøre det, og derfor er det rigtigt nu at få et møde med amterne. Jeg har anmodet socialministeren om at indkalde til det, og så kan vi jo vende tilbage til sagen.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Jeg kan naturligvis ikke hindre hr. Hagen Hagensen i at reducere dette til et spørgsmål om lov og orden, men for mig vejer det meget tungt, at der kan opstå nogle konfrontationer, når nogle unge mennesker, som ikke har et sted at bo, besætter et tomt og vanrøgtet hus og ønsker at bo dér, konfrontationer, som kunne være undgået, hvis disse unge mennesker havde haft et sted at bo. Alligevel sættes politiet ind i de situationer, hvor det for mig at se er et spørgsmål om boligpolitik. Noget tilsvarende kunne nævnes med hensyn til socialpolitikken. Vi har set en udvikling inden for brugen af blokadevåbenet, der i årtier har været et anerkendt fagligt middel, og hvor dette, at det blev kriminaliseret for små 10 år siden, jo har ført til nogle konfrontationer, som vi ikke har set tidligere, og hvor dette, at man kriminaliserede blokadevåbenet, faktisk var et politisk spørgsmål, der ikke skulle finde sin afgørelse ved politiets hjælp.

Når jeg fremhæver disse ting, er det, fordi jeg synes, det er lidt dobbeltmoral, at så mange ordførere i dag har stået og rost politiet, har sagt en masse pæne ting om politiet